

У мом животу се ништа није променило откако је Северна Кореја лансирала сателитску ракету, али примећујем да су људи на улицама Пјонгјанга веселији и задовољнији. Пошто је у исто време била и Кинеска нова година, славиле су се оба догађаја. Вероватно је та синхронизација била и планирана. Људи су овде веома поносни због последњих дешавања, зато што то представља изузетан технолошки напредак. Ако оставимо по страни политику и друге интересе, може да се констатује да је Северна Кореја урадила нешто што је достижно за свега неколико земаља на свету...

Овако наш одбојкашки стручњак Бранислав Моро (59) описује атмосферу у Северној Кореји у којој ради у последњих десет месеци, као тренер женске екипе „25. април” и селектор репрезентације. Једини је странац у севернокорејском спорту, а због одличних резултата у војном тиму (25. април је Дан армије у тој земљи) недавно га је примио председник државе Ким Џонг Ун.

–Радио сам у 11 земаља у којима сам се живо интересовао и за ствари које нису везане за спорт, па сам тако научио да више верујем својим очима него предрасудама или ономе што сам прочитао у новинама или чуо на телевизији – говори у телефонском разговору за „Политику” Бранислав Моро, последњи селектор женске репрезентације

Социјалистичке Федеративне Републике Југославије. – Кад је реч о Северној Кореји, многе ствари нису онакве како их описују страни, али неретко и наши медији. Она толико индустријски напредује да већина земаља у Европи може да јој позавиди. Рецимо, један мој пријатељ, Италијан, дошао је недавно у Пјонгјанг да би купио машине за своје фабрике у Италији и Румунији. Кад сам га питао зашто купује у Северној Кореји, рекао ми је да овде постоји једна од најбољих фабрика за фабричке машине на свету. Они су и под санкцијама развили такву производњу. Управо док причам с вама гледам на једну велелепну фабрику о каквој можемо само да маштамо у Србији.

Моро каже да у Северној Кореји не постоји ниједно страно дописништво осим руског ТАСС-а и да су у већини случајева „нетачне информације које водећи светски медији лансирају о врховном лидеру”:

–Могу да се похвалим да ме је Ким Џонг Ун примио пре две недеље и да смо разговарали 10-15 минута. Био је пријатан и тих. Показао је велико интересовање за оно што радим, био је веома припремљен и концентрисан. Импоновало ми је то што зна ко сам и одакле долазим. Као и његов отац некада, веома је заинтересован за спорт. Рекао ми је да је упознат с вредностима српске одбојке и кошарке, а то су и омиљени спортови његове породице. Може да се каже да је одбојка овде водећи спорт, ако се има у виду то да не постоји ни једна зграда без одбојкашког терена и да у сваком тренутку – чак и кад је температура испод нуле – људе играју на сваком кораку. То ме подсећа на кошаркашки бум код нас пре неколико деценија, када је у Србији испред сваке куће и паркинга био кош.

Моро се осећа пријатно у Пјонгјангу у којем живи у једној вили близу дворане, заједно са сарадницима. Редовно је на вези с Београдом у којем живе супруга и ћерка (игра одбојку у Визури), али и многи његови пријатељи (међу њима и кошаркашки тренер Владислав Лучић који је кумовао његовом одласку у Пјонгјанг). Својевремено је радио и у Вијетнаму, Кини, Саудијској Арабији, Кувајту, Тунису, Либији, на Филипинима... Упознао је и неке председнике, принчеве и краљеве, па сматра да с пуним правом може да прича о томе где живе какви људи и ко су пријатељи Србије:

–Као инструктор Светске одбојкашке федерације (ФИБВ) држао сам предавања широм света. Од свих азијских држава у којима сам био, у Северној Кореји можда и највише знају о Србији. За њу би пре могло да се каже да је наша пријатељска земља него за неке друге које се тако представљају. Две главне асоцијације за нас су им Тито и Новак Ђоковић.

Иако је Северна Кореја стално под санкцијама (Моро каже да су знатно блаже него оне које смо ми имали), у продавницама може да се нађе потпуно иста роба као и у европским „фри шоповима” и да свуда примају и долар и евро. Многе европске земље имају амбасаде у Пјонгјангу, док Србију заступа амбасада у Пекингу. На питање како се тамо живи „тако добро”, кад је просечна плата између 300 и 350 долара (265-310 евра), објашњава:

–Као и кад видите у Србији да су и преко дана пуне кафане, питате се: откуда људима паре за то! Међутим, у Северној Кореји су бесплатне комуналије, школовање, лечење, у неким случајевима и гардероба и то неретко фирмирана, али и још много тога. Рецимо, не плаћате кад идете код фризера или на базен. Као странац плаћам 3,5 долара за улазак на базен, док је за моје сараднике, Севернокорејце, то бесплатанно. Иначе, цене су као и у већини европских земаља. Свесни су да у неким стварима заостају. Немају довољно хране и електричне енергије, али тврде да ће и те проблеме да реше у наредне три године. Ово је најчистија земља од свих азијских у којима сам био. Пјонгјанг у неким деловима личи на Дубаи. Преко пута мене је хотел са 105 спратова. Јутрос сам видео на телевизији да су овде већ изградили неки њихов, да тако кажем, „Београд на води”. Велелепни блок са 30-40 небодера никао је за свега годину дана.

Од свих ствари које су га импресионирале у Северној Кореји, издваја таленат људи за музику. Свака од играчица у његовом тиму одлично свира барем један инструмент:

–Деца се навикавају на музику од малих ногу. Виђао сам трогодишње виртуозе на гитарама које су за главу веће од њих. Овде има Погорелића на сваком ћошку, само што свет не зна да они постоје. Чак и кувари који нам спремају ручак стално певају. Песма је, ипак, знак задовољства... А ова бука која се диже око ракете, све је то више увертира за подизање ракетног штита у Јужној Кореји него истинска брига због наводне претње човечанству.

Прекјуче је „25. април” по ко зна који пут победио с 3:0. Ускоро ће крај плеј-офа, што значи да ће Моро привремено да се пребаци на клупу репрезентације. После тога опет следе обавезе у клупској одбојци, на Првенству Азије. С клубом циља титуле, а са националним тимом пласман на Светско првенство у Јапану 2018.

(Политика)